

A KÖRTEMUZIKA
Az édesapám szükséavú ember volt világéletében. Hanem ami kicsit mondott, abból sokatlehetett érteni. Megtanultam én ezt még akkor, mikor akkorka legény voltam, hogy csakágaskodva értem el a kilincset. Egyszer találtam a kocsiúton egy vadonatúj krajcárt, örömben bukfencet hánytam egészen akis ajtónkig, hanem ott elcsendesedtem. Észrevettem, hogy nagy sokadalom van nálunk. Televolt a tornácunk koldussal, édesanyám ott járt köztük a lisztes szakajtóval, édesapám meg azaprópénzes erszénnyel.- Van ám olyan nekem is! - mutogattam büszkén a krajcáromat.- Mit dolgoztál érte? - húzta össze édesapám a sűrű szemöldökét.- Nem dolgoztam én semmit. Találtam.- Ejnye, de jókor találtad - simogatta meg apám a fejemet -, add oda hamar a Mátyáskának, neki már úgyse jutott krajcár. Mátyáska, az öreg énekes koldus már tartotta is a tenyerét, de én meg nagyon siettemösszecsukni az enyémet. S bizony eltörtem volna a mécses, ha a lelkem édesanyám a pártomatnem fogja.- Ugyan, apja! Hadd örüljön az a szegény gyerek a talált krajcárjának! Majd holnap kaphelyette Mátyáska kettőt.- Jó, én nem bánom - vont vállat édesapám -, de a talált pénz sose hoz szerencsét.No, nekem hozott, mégpedig hamarosan. Délután kimentem a vásárba, és elvásároltam akincset. Vettem rajta egy szép körtemuzsikát. Olyant, amelyiknek az egyik oldala pirosra vanfestve, a másik meg sárgára. De olyan volt az, akár az igazi körte. Valami bolond darázs annakis nézte, s bizony még belekóstol, ha bele nem fújok a körtemuzsikába.De belefűjtam ám, s a gyönyörű körtemuzsika olyan hangot adott, hogy a darázs mentenmegszédült tőle. Alig bírt hazaszállni Darázsországba, hogy elújságolja a muzsikáló körtét.Kerülnek is engem azóta a darázsak egész mostanáig.Amikorra a nagyapóék háza elé értem, akkorra egész beletanultam a mesterségbe. Úgyrikoltoztattam a fakörtét, hogy magamnak is harsogott bele a fülem. Hanem azért az az áldottnagyapó mégis azt mondta rá, hogy ilyen szépet sose hallott életében. Látszik, hogy az isten ismuzsikásnak teremtett.Utoljára elővette a nagyapó az erszényét, és a markomba nyomott egy aranykrajcárt.- Nesze, kis muzsikásom, amért olyan szépen fűjod!No, nekem se kellett egyéb! Most meg már olyan szakadatlanul fűjtam a gyönyörű muzsikát,hogy belekékültem. Nagyapó pedig a markomba nyomott még egy aranykrajcárt.- Ezt meg azért adom, lelkecském, hogy most már ne fűjjad tovább!Sebaj, van még egy nagyapó is, akinek bemutathatom a tudományomat. A másik nagyapóazonban mindjárt a második krajcáron kezdte.- Eredj inkább a Miklós bátyádhoz, drágaságom. Az már úgyis süket az egyik fülére, szegény!

24Éppen azért nagyon féltette Miklós bácsi, szegény, a másik fülét. Ő már olvasatlanul adta akrajcárt.- Veronka nénéd szereti az ilyent, fiam! Az él-

hal a szép muzsikáért. Így aztán sorra jártam én az egész atyafiságot, alsó, felső szomszédot s mire hazaértem, kalappal vittem a krajcárt. No, apámuram, hoz-e szerencsét a talált pénz? Édesanyám aggódva várakozott rám a kis ajtóban, de ahogy a nagy szerencsét elmeséltem, egyszerre földerült az az áldott orcája, a krajcárokat pedig a kalapomból beleöntötte akötőjébe. - No, lelkecském, te már kimulattad magadat a krajcárodon. A kamatját szétosztom a koldu-soknak a jövő vasárnap. Biz én erre nyilván sírva fakadtam volna, ha a kezemben nem érzem a körtemuzsikát. Hanemaz megvigasztalt, hogy azon kesereghetem el a fájdalmamat. De úgy ám, hogy édesapám kikocogott rám az ablakon. - Szép ez nagyon, te gyerek, de én még szebb muzsikát is tudok! „Nini - gondoltam magamban - , most mindjárt a krajcár következik. Csak még egy kiskitartás!” Akadozott már a lélegzetem, de erőt vettem magamon, s úgy rikoltoztattam a muzsikát, hogy atöbbi csak légydongás volt ehhez képest. A fél szemem meg mindig az ajtón volt, hogy hozza-emár az apám a krajcárt. Hozta ám, de nem a krajcárt, hanem a légycsapót. S nem mondott egyebet, csak annyit: - Nehéz fejed van, fiam, nem érted meg a szép szót. Nézzük, no: tudsz-e körte nélkülmuzsikálni? Akkor tudtam, de azóta nem is fújtam körtemuzsikát.